

РЕШЕНИЕ

№ 828

гр. София, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9502** по описа за **2022** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Интерстандартс“ АД срещу решение № 3209 от 21.08.2022 г., постановено по НАХД № 3908/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 12 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-746/23.09.2021 г., издадено от заместник - председателя на Комисията по финансов надзор /КФН/, с което на основание чл. 221а, ал. 2, т. 1 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева за извършено нарушение на чл. 100н, ал. 1, вр. ал. 4, вр. чл. 100т, ал. 3, вр. ал. 1, изр. 1, предл. 2 от ЗППЦК.

Като касационни основания са посочени неправилност на решението поради нарушения на материалния закон. Изложени са твърдения, че въззивният съд неправилно е приел, че не е нарушен принципът "non bis in idem", като е потвърдил НП с наложена имуществена санкция за две нарушения, за която се сочи, че не е в минималния размер. Касаторът изтъква, че СРС погрешно не е приложил чл. 28 ЗАНН, като същевременно твърди, че въззивният съд не е изложил мотиви, въз основа на които да бъде изяснено защо е приел за неприложима разпоредбата, което обсъждане би довело до отмяна на наказателното постановление. Прави се искане за

отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски.

Ответната страна - Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба. В депозираните до съда съдебни бележки подробно излага доводи защо счита решението на СРС за правилно и законосъобразно, а касационната жалба за допустима, но неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град (АССГ), XV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и срещу подлежащо на оспорване съдебно решение.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна въззивният съд е приел за установено, че „Интерстандартс“ АД е вписано под № РГ-05-1102 в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа по чл.30, ал.1, т.3 от ЗКФН, като притежава статут на емитент. Именно в това си качество е било длъжно да разкрива публично регулирана информация, част от която е годишният финансов отчет /ГФО/ за дейността му по чл. 100н ал. 1 от ЗППЦК, със съдържание по чл. 100н ал. 4 от ЗППЦК, чрез предоставянето ѝ на КФН и на обществеността ежегодно, в срок до 90 дни от завършването на съответната финансова година, който срок за 2020 г. е бил до 31.03.2021 г. Установено е още, че едно от задълженията на емитента – предоставянето на ГФО за 2020 г. на обществеността, не е било изпълнено, което е било констатирано от контролните органи при КФН след направена служебна проверка. Това е наложило съставянето на акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-356/27.04.2021 г. и въз основа на него е издадено оспореното НП.

Районният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, както и показанията на разпитания свидетел – Д. Б.. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Районният съд е достигнал до извод за наличието на нарушение по чл.100н, ал.1, вр. ал.4, вр. чл.100т, ал.3, вр. ал.1, изр.1, предл. 2 от ЗППЦК, поради което правилно е наложена имуществена санкция по чл. 221а, ал. 2, т. 1 от ЗППЦК, която е в минимален размер от 5 000 лева. В мотивите на обжалваното решение е даден отговор на възраженията, с които се поддържа, че се касае за неправилно санкциониране на дружеството за две нарушения и за приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Съгласно чл.100н, ал.1 от ЗППЦК емитентът е длъжен да разкрива публично годишния финансов отчет за дейността си в срок до 90 дни от завършването на финансовата година. Според чл.100т, ал.1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК емитентът или лицето, поискала без съгласието на емитента допускане на ценните книжа до търговия на регулиран пазар, е длъжен да разкрива публично регулираната информация чрез предоставянето ѝ на комисията и на обществеността. С оглед горесцитираните разпоредби, ГФО е следвало да бъде предоставен от една страна на КФН, с оглед изпълнение на функциите ѝ на надзорен орган, а от друга - на обществеността, по реда на чл. 100т ал. 3 от ЗППЦК, а именно посредством информационна агенция или друга медия, което е с цел запознаване на участниците в капиталовия пазар с актуалното състояние на емитента и даване на възможност за вземане на обосновани инвеститорски решения. Представянето на отчета е към два различни адресата, като представянето на всеки от тях има различна цел – отчетът се представя на регулирания пазар с оглед гарантиране на правото на информация на инвеститорите във финансови инструменти, а в КФН – за надзорни цели. В тази връзка, не е допуснато нарушение на принципа „non bis in idem“ с издаването на предходно наказателно постановление за непредставяне на информация на обществеността.

Не е основателно и възражението на касатора, че въззивният съд не е обсъдил наличието на основание за приемане на нарушението като маловажен случай. Напротив, СРС подробно и обосновано е посочил, че не са установени никакви смекчаващи отговорността обстоятелства, които да сочат, че обществената опасност на нарушението е по-ниска от обичайната. Настоящата инстанция споделя изцяло и изводите на въззивния съд, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай с нарушението се засягат обществените отношения, свързани с осигуряване и поддържане на стабилността на капиталовия пазар и защита на инвеститорите в ценни книжа. Емитентите на ценни книжа са със специфичен статут и по отношение на тях са поставени по-високи изисквания относно своевременното разкриване на информация с цел осигуряването на защита на инвеститорите, включително чрез създаване на условия за повишаване на тяхната информираност относно капиталовия пазар. Затова неподдаването в срок на отчета води до несигурност. Действително, нарушението е безрезултатно (формално, на просто извършване) и не е необходимо да се изследват вредните последици, но следва да се вземе предвид периодът на неизпълнение. Следва да се отбележи, че задължението за предоставяне на ГФО има обичаен характер. Предвиденият в закона срок „до 90 дни от завършването на финансовата година“ е достатъчно дълъг, като същият не е обвързан с една единствена конкретна дата, което позволява спокойното изготвяне и предоставяне на отчета. В случая, доказателства за изпълнение на задължението не са представени. Нарушението е първо по ред, но този факт сам по себе си не води до маловажност на нарушението, доколкото това обстоятелство е взето предвид при определяне размера на санкцията. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл.

28 от ЗАНН.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК за неговата отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лева за настоящата инстанция, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3209 от 21.08.2022 г. по НАХД № 3908/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 12 състав.

ОСЪЖДА „Интерстандартс“ АД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата в размер на 80 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение в настоящата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.